

[Dorte Bennedsen]

endnu at få placeret lige knap 3.000 krigsfanger. Så opfordringen ligger lige præcis midt på ministerens skrivebord, og jeg synes, han skulle se at komme i gang med at gøre noget ved den.

Når ministeren siger, at vi har fået et meget stort antal spontane asylansøgere, og nævner en række lande, vil jeg bare føje til, at han altså glemte at nævne Sverige med 70.000, Østrig med godt 50.000, Schweiz med 70.000, Ungarn med 50.000 og Kroatien med 640.000 spontane asylansøgere. Så på listen over de lande i Europa, der har modtaget spontane asylansøgere, ligger Danmark sådan lige under midten. Så jeg synes ikke, der er så meget at rose sig af i forhold til en lang, lang række andre lande.

Ministeren udtrykte bekymring over, at der ikke var respekt for administrationen. Det tror jeg i høj grad at der er. Jeg har i hvert fald altid haft den holdning, at hvis jeg var utilfreds med noget, var det ministeren, man skulle henvende sig til, kritisere, klandre, skyde på, hvad udtryk man nu vil bruge, for det er ministeren, der har ansvaret for administrationen. Men jeg er enig i, at man kommer ud for sager en gang imellem, hvor man siger til sig selv: Jamen hvordan er det, ministeren administrerer dette ansvar? F.eks. når man oplever, at en kvinde ikke kan få et 8 dages turistvisum til Danmark, fordi hun er iraner, og hun simpelt hen får et standard svar, hvor der står: Iranere får ikke turistvisum til Danmark, og man så ved, at samme kvinde har haft fast opholdstilladelse i Frankrig siden 1982. Det vil sige, at hvis hun var kommet til Danmark og havde søgt asyl, havde man sat hende på toget hjem til Frankrig igen og sagt: Det er dér, du hører til. Når man oplever sådan nogle ting, en så restriktiv administration af sådan noget som et turistvisum, af sådan noget som, at herboende udlændinge ikke har mulighed for at få besøg af deres familie, så ryger der et eller andet op i én, og dér vil jeg altså vælge at sige, at det er ministerens ansvar. Det er ikke administrationens ansvar. Det er ministeren, der udstikker retningslinjerne. Det er blevet et utrolig lukket og restriktivt system, vi har fået, og det synes jeg ikke tjener os til ære.

Så skal jeg blot til sidst sige, hvad næppe kan komme bag på Fremskridtspartiet, at Socialdemokratiet ikke kan stemme for dagsordenen.

Justitsministeren (Engell):

Fru Mimi Jakobsen sagde, at det ikke var Flygtningenævnets afgørelser, man kritiserede eller ville blande sig i, det var anvendelsen af de humanitære opholdstilladelser, som jo er ministerens og Justitsministeriets ansvar. Jo, det er fuldstændig rigtigt. Men nu vil jeg sige, at det jo altså ikke har forhindret, at der også i en række konkrete sager er blevet udtalt endog meget skarp kritik af de afgørelser, der er truffet i Flygtningenævnet, og herunder også af grundlaget for de afgørelser, der er blevet truffet.

Men jeg vil sige, at ingen, stort set ingen, der får et afslag, er tilfreds med den afgørelse, der træffes. Det kan man heller ikke forvente. Man kan forvente, at mange af dem, der får et afslag, eller deres advokater går i medierne, går til politikere i et sidste forsøg på at få løftet sagerne op på den ene eller den anden måde. Derfor tror jeg, vi lige så godt kan se i øjnene, at hvis det er – og det er det – regeringens og Folketingets flertals opfattelse, at det indvandrerstop, vi har haft i Danmark siden 1973, skal administreres af den lovgivning, vi har, og skal administreres konsekvent og rigtigt, betyder det, at der hvert eneste år vil være et meget stort antal sager, hvori der gives afslag, og hvor de pågældende er utilfredse. Og dér vil det være ligegyldigt, om det er Justitsministeriet eller Flygtningenævnet, der træffer disse afgørelser; det vil give anledning til kritik. Det, jeg anker over, er, at man for ofte går ud i debatten om disse konkrete afgørelser på et grundlag, som mildest talt er meget overfladisk og ofte forkert.

Fru Elisabeth Arnold nævnte nogle konkrete sager – det samme gjorde fru Dorte Bennedsen – om visumafgørelser. Her må jeg sige – det er nærmest til fru Dorte Bennedsen – at kendsgerningen jo er, at Direktoratet for Udlændinge hvert eneste år giver et meget, meget stort antal visumtilladelser, og det er lige så klart, at nogle af de sager, der indimellem kan give anledning til kritik, undervejs viser sig at indeholde oplysninger, som de pågældende ansøgere ikke, da de fremsendte ansøgningen, fremkom med, men som er relevante i forhold til visumvurderingen. Det betyder altså ikke, at der er noget i vejen med myndighedernes afgørelser, men det betyder, at man ofte står i den situation, at man først senere får de oplysning-